

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Krønikens Gienmæle

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 12. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1813_208-txt-shoot-idm307/facsimile.pdf (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Kun en Ugudelig, som bilde trodsende paastaar at Kraften og Klogten kan udfone Brode, at Gud kan fornagte sig selv, kun han kan tale uden Harm og Vrede.

Hvert var Talsen om Kroniken kun som en sandtru Tale om Mennesker med Sandsadstillighed, men er det Sandhed, at Gud er til over Alle og i dem Hans Lov, da kan Han ei have ladet sig selv uden Vidnesbyrd; som Sandhedens Fader og Ven maa Han have aabenbaaret sig i Tiderne, men det kunde ei liendes dersom hvert Menneske levede adskilt for sig, da vilde kun hans egen Vland hvad der var i ham, kun i sig selv kunde han fornemme Guds Vidnesbyrd. Dog ved Forplantelsen skabtes Ejskabet, der opstode Folkesfærd og en Vexelvirkning, hvort Menneskets Indvortes maatte aabenbares, Sandhedens og Lagnens Tjenere maatte arbejde paa at udbrede de Riger, til hvilke de horte, og Guds Forsyn maatte aabenbares i hvert Folkesfærd Levnet. Endelig, naar de adskillige Folkesfærd atter kom i Berørelse, maatte disse staa som Kæmper for Sandhed eller Lagn, og i deres Handler maatte Guds Ringet end blive synligere. Endelig kan vi betragte alle de Mennesker der ere samtidige som en Enkelt, som en Skægt, vi kan tage flere Led som nærmest høre sammen, og da formindstes Tallet af de Handlende til nogle staa, Tid så lderne staae for os, og i disse Modsetning maa Guds Forsyn tydeligt sees, thi Diet adspredes ikke, i det Enkelte kan Seier og Tab, Synken og Stigen tit være kun tilsyneladende, ligesom de smaa Hul i et Drob-

værk gierne kan dreie sig i en, som det synes fiendelig Retning og dog befordre det Heles Gang. Skulde da et Menneske af sig selv finde Guds Seirelses Mærker i Liden, da maatte han, som Lyge Rothe, see bort fra de enkelte Menneskers, de enkelte Folkesfærd, enkelte Tidsaldres Liv, tage Kartusfinder for sig og betragte, hvordan Tidsaldrene droges med hinanden, da maatte han se Roget, som stærk betiempet, tit som det lod, overrundet, og forjaget, altid som igjen, kom seierrikt, herligere tilsyn paa vidunderlige Maader, og dette Roget maatte være Sandhed, thi kun den er evig og fuldstændig, staa maatte det Seier være Guds Aabenbaring, thi Gud er Sandheds Fader og Kilde. Sik han nu efter denne Opdagelse i Labrynten og adskillige noie Sandhedens Tjenere og Bedrift fra Lagnens, da var det vel ikke sagt, at han altid kunde udfinde hvad hver Strid havde bidraget til Sandhedens Seier, men derfor var det ham ligevis, at de havde bidraget, han stirrede fast paa de Punkter, hvor Sandheden stienhnlige seirede og betragtede nu alle de mindre Tildragelser i deres Forhold til den store, og naar han fandt at de havde forberedt og fremhjulpet den, da var han vis paa at have forsaaget dem ret, om end ikke fuldelig.

Kaste vi nu et Blik paa Tiderne, da see alle Dine, stærke og svage, onde og gode, de som søge Lagn og de som søge Sandhed, Roget, som Ingen kan nægte, uden at nægte baade det Korbigangne og Marsvarende, uden i latterlig, afmagtig Trods at bespytte Sandheden, de see en Punkt,

